

ת"פ 57175/08/16 - מדינת ישראל, פרקליטות מחוז מרכז - פלילי נגד טומי טשלה, מאור לוי, דוד שורצמן, מיכאל סבג, שלמה ללוש, ד. פ., רומן אגרונוב

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 57175-08-16 פרקליטות מחוז מרכז - פלילי נ' טשלה(עציר) ואח'
בפני כבוד השופט מנחם מזרחי

בעניין: מדינת ישראל פרקליטות מחוז מרכז - פלילי
באמצעות עו"ד עומר סגל

המאשימה

נגד

- 1.טומי טשלה (עציר) באמצעות ב"כ עוה"ד
בן יהודה
- 2.מאור לוי באמצעות ב"כ עוה"ד פורר
- 3.דוד שורצמן (עציר באיזוק) באמצעות ב"כ
עוה"ד דרוביצקי, צור ממשרד עו"ד ירון
ברזילי
- 4.מיכאל סבג באמצעות ב"כ עוה"ד קריתי
- 5.שלמה ללוש באמצעות ב"כ עוה"ד פורר
6. ד. פ. (קטין) באמצעות ב"כ עוה"ד בן
יהודה
- 7.רומן אגרונוב (עציר) באמצעות ב"כ עוה"ד
אורית חיון

הנאשמים

אני מזכה את נאשמים 1, 2, 3, 5, 6 מהמיוחס להם בעובדות כתב-האישום, ומהעבירות שיוחסו להם, וזאת מחמת
הספק.

אני מזכה את נאשמים 4 ו- 7 מעובדות כתב-האישום ומהעבירה שיוחסה להם.

הכרעת-דין

א. כתב-האישום ו"חזית המריבה":

כתב-האישום מייחס לנאשמים 1 - 3 עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 וסחיטה באיומים לפי סעיף 428 רישא לחוק הנ"ל, ואילו לנאשמים 4 - 7 עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק הנ"ל.

נטען, כי בתאריך 28.7.16 עשה המתלונן קעקוע על גופה של ענת לוי, אשת נאשם 2, ממנו לא הייתה שבעת רצון.

ענת לוי יצרה קשר עם המתלונן והביעה את אי שביעות רצונה מן הקעקוע.

נטען, כי לפני יום ה 4.8.16 קשרו נאשמים 1 - 3 קשר לסחוט באיומים את המתלונן ולדרוש ממנו פיצוי כספי בשל הקעקוע הנ"ל לאשת נאשם 2.

במסגרת הקשר, בתאריך 4.8.16 בשעה 16:48, הגיעו הנאשמים ושניים אחרים למתחם "בילו סנטר", בשלושה כלי רכב, ונגשו אל עסקו של המתלונן.

לפי כתב-האישום בסעיף 7: "משהגיעו הנאשמים והאחרים למכון, נכנסו הנאשמים והאחרים בזה אחד זה לתוך המכון, ו/או נעמדו בפתח דלת המכון, והכל לשם איום על המתלונן, אשר נכח במקום, באמצעות התנהגותם".

אחד הנאשמים פנה אל המתלונן, הציע לו לדבר בחוץ, אמר לו "אתה לא מבין את הסיטואציה, תרים את הראש רגע". המתלונן ביקש שידברו עמו בתוך המכון.

נאשם 2 הציג את עצמו כבעלה של ענת לוי, אמר למתלונן שהוא הגיע למקום כדי "לסגור את העניין".

נאשמים 1 - 3 נכנסו לתוך המכון, סגרו אחריהם את דלת המכון השקופה, והתיישבו לשוחח עם המתלונן.

משלב זה, המשיכו יתרת הנאשמים 4 - 7 והאחרים לעמוד בפתח הדלת ולצפות בשיחה המתנהלת, וכן לפטרל במסדרון הכניסה למכון ובצמוד לדלת "כל זאת באופן מאיים".

בשיחה שנערכה בין נאשמים 1 - 3 למתלונן, בתוך העסק שאל נאשם 1 את המתלונן אם הוא לוקח אחריות על הקעקוע, המתלונן השיב בחיוב.

נאשם 1 אמר לו שהוא צריך לשלם לענת לוי פיצויים.

נאשם 1 פנה לנאשם 2 ושאל אותו "כמה רצית ? 80 ? 100 ?" ונאשם 2 השיב "חמישים". נאשם 1 בתגובה אמר למתלונן "היום אני באתי לסגור עסקה...או שאתה משלם את החמישים אלף שקל, או שאתה תפגע...".

המתלונן ציין כי אינו יכול לשלם את הסכום האמור, ונאשם 1 בתגובה, החל לקלל. ב

שלב זה, נאשם 3 אמר למתלונן "אני חושב שאתה צריך לשלם לה חמישים אלף שקל", אך המתלונן שוב עמד על סירובו. בתגובה אמר לו נאשם 3 "אתה נראה כאילו אתה רגיל לסיטואציות כאלה...אתה לא נראה מפחד".

בתוך השיחה, קמו נאשמים 1 - 3 ופנו לעזוב את המקום.

בשלב זה פנה נאשם 1 למתלונן, לחץ את ידו מספר פעמים ואמר לו "קח בחשבון, כל פעם שאתה יורד מהסטודיו..." וכן: "תעשה עליי שיעורי בית", זאת לאחר שהציג עצמו בשמו.

נאשמים 1 - 3 הצטרפו ליתר הנאשמים והאחרים שהמתינו מחוץ לדלת, וכולם עזבו את המקום.

ויודגש: כתב-האישום אינו מייחס לנאשמים 4 - 7 את קשירת הקשר או כל עבירה נגזרת לעבירת הסחיטה באיומים. כלומר לפי כתב-האישום, לא הייתה להם מודעות לכל הרקע, התוכנית והסחיטה באיומים הנטענת לא התרחשה על דעת או הסכמתם.

הנאשמים כפרו בכתב-האישום.

ב. ראיות המאשימה - דיון:

(1). רקע:

הרקע לקשר עם המתלונן אינו שנוי במחלוקת, כלומר מקעקע שעבד בבית עסקו של המתלונן יצר קעקוע לאשת נאשם 2, שממנו היא לא הייתה שביעת רצון.

עניין זה מתקבל, בין השאר, מאמרות המתלונן, שלהלן, מעדותו, מהקבלה בסך 300 ש"ח (ת/8), מתכתובת המסרונים שהוחלפה בין המתלונן לאשת נאשם 2 (ת/7) מהודעות נאשמים 1 + 2 במשטרה (ת/25 + ת/26), מהודעות שני עובדי

עמוד 3

של המתלונן ומעדות אשת נאשם 2 ענת לוי (עמוד 113 שורה 32 והלאה).

איני פוסק דבר ביחס לשאלה האם צדקה אשת נאשם 2 בטענותיה בעניין זה, אם לאו, ודי בקביעה, כי היא לא הייתה שביעת רצון מן הקעקוע.

אין חולק במשפט, כי בתאריך 28.7.16 בוצע הקעקוע (קבלה ת/8).

אין חולק במשפט, כי לפחות מסוף יולי 2016 אשת נאשם 2 הביעה בפני המתלונן את אי שביעות רצונה מאותו קעקוע, והשניים החליפו מסרונים בעניין זה (ת/7).

אין חולק כי בשל כך בטרם הפגישה שלהלן, פנתה אשת נאשם 2 לייעוץ אצל עו"ד (ההסכמה שבעמוד 116 שורה 22 לפרוטוקול).

אין חולק במשפט, כי עד לפגישה שלהלן, לא פנה איש אל המתלונן בשיחה בעלת אופי מאיים, ובשיחה בכלל.

אין חולק כי בתאריך 4.8.16 בשעה 16:40 לערך הגיעו הנאשמים למרכז המסחרי בו ממוקם עסקו של המתלונן. נאשמים 1 - 3 שוחחו עם המתלונן בתוך עסקו, בפגישה שארכה כ- 12 דקות, ואילו יתרת הנאשמים (באופן כללי) שהו במרכז המסחרי, מחוץ לבית העסק - חלקם שהו בפתח החנות זמן מסוים חלקם פרק זמן קצר יותר.

אין חולק כי בתאריך 4.8.16 בשעה 18:36 לערך (ת/א1) מסר המתלונן את גרסתו הראשונית לרפ"ק אייל אנקונינה.

(2). ראייה מרכזית מבוססת על אמרותיו של המתלונן, אורי דלאל, כפי שתועדו בידי חוקרי המשטרה, ועדותו במשפט.

תחילה אציג את אמרותיו של המתלונן ולאחר מכן אדון בעדותו.

אמרת המתלונן כפי שתועדה בתשאול מוקלט שנערך לו על-ידי החוקר רפ"ק אייל אנקונינה מתאריך 4.8.16 (תמליל 1591/16 - ת/א1)(דיסק ת/1):

אמרה זו נגבתה מהמתלונן, בהקלטה, זמן קצר לאחר הפגישה המתוארת בכתב-האישום (בשעה 18:36), לאחר שרפ"ק אנקונינה הזמינו לשיחה בתוך רכבו, בחניון בית המסחר בו ממוקם עסקו של המתלונן.

בכל הקשור לנסיבות מסירת האמרה אפנה לעדותו של רפ"ק אנקונינה (עמוד 62 שורה 4 והלאה), אשר התרשם מחששו של המתלונן (עמוד 62 שורה 19 והלאה).

במסגרת זו, המתלונן סיפר לחוקר שאחד המקעקעים שלו אמר לו "קרה **פדיחה**, עשיתי למישהי כאילו קעקוע לא טוב..." (עמוד 2).

המתלונן סיפר לחוקר כי הוא שלח לאותה "ענת" הודעה כי הוא מוכן לפצות אותה בגין הקעקוע הלקוי.

המתלונן סיפר לחוקר על יום המקרה: "ואז נכנסים אלי אנשים לסטודיו...בסביבות...שלוש וחצי-ארבע משהו כזה...הם פתחו את הדלת לפחות **חמש-עשרה-עשרים איש**" (עמוד 3).

תשומת הלב, כבר עתה, שהמעורבים, כולם לא מנו, גם לגרסת המאשימה בכתב-האישום מעבר לשבעה-שמונה אנשים.

אחד הנוכחים היה בעלה של אותה "ענת" - הוא אמר לי "שלום אני בעלה" (עמוד 4).

כמו כן, נכח גם בחור "אתיופי, נכנס באמצע, זה עם הקעקוע פה של העקרב, הוא ישב אתי" (עמוד 4). לאותו אדם יש גם "צלקת טיפה מתחת לעין..." (עמוד 5).

כמו כן, נכח "עוד גרוזיני כזה. עכשיו יש לו נקודת חן פה...כיתוב של קעקוע ביד..." (עמוד 5).

המתלונן סיפר על הדברים שהוחלפו באותה פגישה בינו לבין השלושה:

"...**האתיופי** נתקע באמצע הוא אומר לי דבר כזה "תקשיב, אתה בעל העסק ? אמרתי לו "כן". הוא אומר לי "**אתה צריך לשלם לה פיצויים**". אמרתי לו..."תקשיב, אני רוצה לעזור לה, אני לא התנערתי מאחריות, אני לא כלום", או קיי ? דיברתי עם בעלה. אני לא פונה לזה, שנתקע לאתיופי. אז הוא אומר לי ההוא עושה לו ככה, **נתן לו כאפה בפנים**...האתיופי נתן ל, ל בעלה. עשה לו כאילו שתוק. כאילו אנחנו נוציא כמה שיותר, אל תדאג. בקטע כזה. אמר לו "כמה רצית ? שמונים ? מאה ?" אז אני הסתכלתי...לבעלה בעיניים ואמרתי לו "כאילו אל תעשה את זה". כאילו עשיתי לו ככה עם הראש. אז הוא ירד לחמישים. אתה מבין ? הוא אמר לי "אני רוצה חמישים" (עמוד 5).

בהמשך, בעדותו של המתלונן, נראה, כי ה"כאפה בפנים" התבררה להיות מעין טפיחה קלה, מעין הטיית תשומת הלב, יתכן חלק בדרך דיבורו של נאשם 1.

"אז האתייפתי אמר לי דבר כזה, הוא אמר לי "היום אני באתי לסגור עסקה"... "או שאתה משלם את החמישים אלף שקל או שאתה תיפגע אחד מהשתיים". אמרתי לו "תקשיב, הקעקוע של מאתיים חמישים שקל, אני לא מתכוון לשלם לאף אחד חמישים אלף שקל". אוקיי? "על הזין שלי, על הזין שלי", התחיל לקלל, כל מיני דברים. אמרתי לו "תקשיב, המתחם הזה בבעלות של... קניוני עופר. תעשה עם זה מה שאתה רוצה כאילו... שאני הולך לדבר על זה" (עמוד 5).

בעדותו של המתלונן יתברר, כי משפט האיום היה שונה והוא לא נאמר במהלך הפגישה אלא רק בסופה, על-ידי נאשם 1 בלבד.

"התערב הגרוזיני. הם נראו לי קצת בלחץ. הם נראו לי כאילו זה לא..." (עמוד 6).

החוקר שאל מה "הגרוזיני אומר לך?" והמתלונן השיב: "אמר לי "תקשיב, היא לא הולכת לעבודה בגלל הקעקוע"... אמרתי לו תקשיב אתה, בגלל קעקוע קטן היא יכולה לעבוד..."... אמר לי "היא לא הולכת לעבודה, היא בוכה, עוגמת נפש"... אני חושב שאתה צריך לשלם לה חמישים אלף שקל". אמרתי לו "אני לא מתכוון לשלם, קח בחשבון". עכשיו אני לחוץ, אבל אני משחק אותה לא לחוץ" (עמוד 6).

אמרתו זו של נאשם 3, אינה משפט הכולל בחובו איום.

החוקר שאל את המתלונן אם פחד והמתלונן השיב בחיוב: "בטח" (עמוד 6).

המתלונן הוסיף: "עכשיו הוא אומר לי..." "זה נראה כאילו אתה לא, אתה רגיל לסיטואציות האלה". הגרוזיני. הוא אומר לי "אתה לא נראה מפחד". אמרתי לו "תשמע זה מצב, מצב קצת לא נעים שאתה בא לי פה עם חמולה. עוד פעם האתייפתי קם, התעצבן". איזה חמולה, מה חמולה, אני באתי לבד". אני אומר לו "מה באת לבד? מחכים לך שלושים אנשים במסדרון, חמש-עשרה, עשרים איש". מחכים לי אתה, זה "אם אתה רוצה תבוא תדבר אתי לבד". עכשיו בעלה לא פנה אלי אפילו. הוא לא דיבר אתי, לא כלום".

בהחלט יתכן שלפי תחושתו הסובייקטיבית, המתלונן הקיפו אותו שלושים איש, ולפיכך הגזים בתיאור, אך לא זה היה מצב הדברים בפועל, ואין שופטים את המקרה לפי תחושותיו הפנימיות אלא גם לפי התנהגותם האובייקטיבית של נאשמים - מה עשו ומה לא עשו.

החוקר שאל בצורה מפורשת האם בעלה של "ענת" איים על המתלונן והמתלונן השיב: "בעלה לא איים עלי" (עמוד 6). המתלונן הוסיף כי בעלה של "ענת" נכח בסיטואציה ואמר ש"הוא רוצה פיצויים של חמישים אלף שקל" (עמוד 7).

החוקר שאל האם "האתיופי" איים עליו והמתלונן השיב שאמר לו "אם אתה, אם אתה לא תשלם, אם אתה לא...אם אתה לא תסגור אתי עכשיו עסקה, קח בחשבון שאתה תיפגע". לחץ לי את היד שהוא הלך שלוש פעמים. עכשיו זה היה נראה לי מוזר. הוא לוחץ לי את היד והוא אומר לי "קח בחשבון שאתה יורד מהסטודיו כל פעם שאתה יורד. הוא הולך עוד מטר, לוחץ לי עוד פעם את ה...יד, מנסה לאיים עלי כאילו, אתה מבין? אמרתי לו "בסדר". הוא הולך. עוד צעד, הוא אומר לי אם "תעשה עלי שיעורי בית". (עמוד 7). המתלונן מסר שקוראים לו טוני. טוני, כי הוא הציג את עצמו בפני המתלונן כ"נעים מאוד. טוני".

בעדותו של המתלונן יתברר, כי משפט האיום, לפי הטענה, נאמר על-ידי נאשם 1, רק לאחר סיום הפגישה, כאשר נאשמים 2 ו- 3 כבר יצאו מתוך החדר.

המתלונן סיפר שבמקום נכחו גם המקעקע שלו וגם שתי לקוחות ואלו "שמעו הכל" (עמוד 7).

כפי שנראה בהמשך, המקעקע ושני לקוחות לא "שמעו הכל", כלומר איש מהם לא העיד כי שמע משפטי איום.

המתלונן הוסיף, כי "הסיטואציה לא נעימה בעליל" (עמוד 7).

המתלונן הסביר מדוע לא הגיש תלונה, משום שכאשר "אתה מגיש תלונה אתה הולך לפגוע בעבריינים עצמם ואז אתה מסתכסך עם העבריינים עצמם...זה כבר הופך לאישי..." (עמוד 8).

המתלונן הגדיר דווקא את ה"אתיופי" כ"אחראי" (עמוד 8) ואילו את ה"גרזיני" "זה סתם להראות פחד" (עמוד 9).

המתלונן נשאל ביחס לנאשם 3: "הוא בא להפחיד אותך? והשיב: "הוא לא הפחיד אותי. הוא דיבר שטויות בקיצור" (עמוד 9).

המתלונן מסר מה הייתה מטרתם: "הם באו להפחיד" (עמוד 9).

המתלונן אמר לחוקר: "אני יודע שאתה מקליט אותי עכשיו" (עמוד 9).

החוקר הזכיר למתלונן: "...אנחנו לא ניתן יד לפרוטקשיין באתר. נקודה" (עמוד 11).

במילה "פרוטקשיין" גילה החוקר את דעתו מה בדיוק אירע, עוד בטרם התבררו מלוא העובדות.

החוקר הקפיד להבהיר למתלונן "וואלה תחתית, זה ביוב" (עמוד 12). וכן: "יכול לעשות לך נזק לעסק" (עמוד 12).

המתלונן נשאל אם הוא חושש והשיב: "בטח שאני פוחד, מה זאת אומרת - אומרת?" (עמוד 15). הוא נשאל אם הוא "פוחד לחיים" והשיב: "יש לי ילדים בבית, יש לי הכל. בטח שאני פוחד לחיים שלי. אני פוחד שיפגעו לי בידיים. יש לי הרגשה שהם הולכים ללכת לי על הידיים. או קיי? לפי מה שהבנתי מהשיחה הוא הולך לפגוע לי בידיים בגלל שזה הפרנסה שלי. אתה מבין?...הוא ישבור אותם באיזה שהוא דרך, לא יודע. יחזיקו, שמע יש לו עשרים ו, עשרים וחמש-עשרה איש. הוא יבוא אלי, יכול, אם אני יורד לאוטו, הוא יכול לבוא להכניס אותי לאוטו, לקחת פטיש לשבור לי את האצבעות בשנייה. או קיי? אני מוכן לזה. אני לא יודע מה לעשות באמת, אני לא יודע איזה השלכות יש לזה אם אני אתן עדות או כל הדברים האלה אתה מבין? כי אני הולך לפי אינטואיציות...לא. אני לא פוחד להגיש תלונה. אני פשוט חושב שאם אני אגיש עכשיו תלונה אני אולי יעשה משהו פזיז מדי כי אולי זה יכול להיגמר אחרת...." (עמוד 15).

ואולם, לא אירע בתוך החדר דבר שבכוחו להוביל את המתלונן למחשבת התרחיש האלים שאותו פירט בפני החוקר ואיש לו רמז לו כי ידיו יפגעו וכיו"ב.

אם כן, ראינו, כי המתלונן מסר לחוקר רפ"ק אנקונינה, את עיקר השתלשלות האירועים, כפי טענתו, ידע להסתייג מנתונים כאלה או אחרים, אישר נתונים אחרים, הגם שהגזים ביחס לפרטים נוספים, אך הוא לא מסרם באופן כרונולוגי, קוהרנטי ומובנה, כדרכם של תשאולים שנערכים בדרך זו.

מנגד, רפ"ק אנקונינה לא חסך את מחשבותיו מן הנאשמים, עוד בטרם התבררו העובדות, דבר שיתכן ונטע במחשבותיו של המתלונן הרגשת פחד חזקה יותר.

יש לזכור, כי המתלונן מסר את גרסתו זו, לאחר הפגישה, ולאחר שצפה במצלמות האבטחה של החנות ויתכן ששאב אל התרחיש שבזיכרונו גם נתונים שתועדו במצלמות האבטחה.

קיים חשש שאין להקל בו ראש, כי זכרונו של המתלונן נבנה, נוכח נתונים שספג בחושיו, בדיעבד, מגורמים חיצוניים, ובעיקר מצפייה במצלמות האבטחה.

אמרת המתלונן כפי שתועדה בתשאול מוקלט שנערך לו על-ידי החוקר רס"מ עופר תכלת מתאריך 15.8.16 (תמליל 1689/16-ת/3א)(דיסק ת/3):

המתלונן סיפר "כשהם נכנסו ואז הם הבינו שיש מצלמות..." (עמוד 2).

המתלונן חזר על המשפט שנאמר לו "תסתכל אחורה כשאתה יוצא מהסטודיו" והסביר את שהבין: "כאילו האם הולכים לעשות משהו" (עמוד 2).

המתלונן נשאל האם **השיחה** הייתה "יפה או שהיא הייתה עם טון כזה" והשיב: "רגוע"...יפה. הם לא דיברו לא יפה, לא קיללו" (עמוד 3).

אכן, המתלונן העיד, כי כל השיחה הייתה על מי מנוחות, למרות שמצב הדברים לא היה נעים.

המתלונן סיפר, כי נראה לו שהם משחקים איזה משחק, משום שה"אתיופי" נתן לבעלה של "ענת" "סטירה" (עמוד 3).

ואולם, כפי שנראה, במצלמות האבטחה לא נצפית אותה "סטירה". שוב, בפנינו ראיה, למצב הדברים המועצם, כפי שהמתלונן תפס אותו בחושי.

החוקר אומר למתלונן, כי מדובר באנשים ש"ישבו מאחורי סורג ובריח" (עמוד 4). הוא מזכיר לו את המילה "חיילים" (עמוד 4).

החוקר מבהיר למתלונן "אתה טרף קל בשבילם" (עמוד 5).

החוקר אמר למתלונן: "צריך לקחת בחשבון. אני עכשיו נכנס לתקופה של חיי פחד, וצריך לבדוק את המכונית למטה כל פעם שאני נוסע, לראות אם יש איזה...איזה רימון דמה כזה, אתה יודע, בשביל לסמן לך". המתלונן הגיב: "אני נפרדתי כבר מהמשפחה שלי...". וכן: "...אני אומר, לא ירצחו אותך בשביל הזה אבל יכולים לפגוע בך בצורה מאוד, מאוד קשה. אני לא הייתי ישן בלילה אם זה היה ככה. אני אומר לך דוגרי" (עמוד 6).

החוקר אומר למתלונן: "ואצלם גם זה, את יודע, זה נגמר גם בדם בסופו של דבר. זה התרבות וזה המנטליות..." (עמוד 11). החוקר מזכיר את המילה "ירצחו" (עמוד 11).

במילותיו אלו, נטע החוקר במוחו של המתלונן בעתה וחלחלה שלא לצורך, שיתכן והעצימה את הרגשותיו והשפיע על טיב הדברים שמסר, גם בעדותו.

החוקר אומר למתלונן: "הם מכניסים אנשים לכזה צינור של לחץ..." (עמוד 13).

המתלונן שב ותיאר את אותו קעקוע של "עוגן" (עמוד 13).

המתלונן שב ותיאר את הפגישה, הוא נשאל "אתה ישבת בנוח אבל יחסית במקום?" והשיב: "כן".

הוא הוסיף: "תשמע, אם הם לא היו באים עם שבע אנשים, זה מבחינתי היה כאילו שיחה" ומשום שבאו שבעה אנשים "זה הלחיץ" (עמוד 14). הוסיף ואמר שבפגישה אמר "אמרתי לו תראה מה הולך בחוץ. יש שמה מלא אנשים. הוא אמר לי טוב. בוא ניכנס לחדר. אמרתי לו אני לא נכנס לחדר, בוא תשב פה, אז הוא אמר לי טוב, בוא נשב פה. אז אמרתי לו תוציא את כולם החוצה, הוא הוציא את כולם החוצה" (עמוד 14).

ניתן ללמוד, כי מספר האנשים ירד ל"שבעה", ונתון זה מלמד, כי המתלונן "עדכן" את מספר המעורבים מבירורים שביצע לאחר מכן.

השיחה נמשכה "כמו עשר דקות, שבע דקות, בין שבע לעשר דקות" (עמוד 14).

רוב השיחה הייתה בין המתלונן ל"בעלה" (עמוד 14).

ה"אתיופיה" "לא הוביל את השיחה, זה מה שאני אומר לך, זה לא היה מקצועי" (עמוד 15). ה"אתיופיה" "דיבר, הוא לא הוביל" (עמוד 15). הבעל ישב באמצע.

בעלה של ענת "יושב ככה כאילו, רועד, רעד חבל על הזמן ואז הוא אומר לו, כאילו נתן לו בום, נתן לו סטירה כזה, בראש ראית? שהוא עשה לו ככה?... האתיופיה נתן לו כזה סטירה, כאילו תתאפס, כמה אתה רוצה? שמונים, מאה אלף? אני מסתכל עליו על בעלה, אני עושה לו ככה, עם הראש, כאילו תוריד מזה, צא מזה, על תעשה את זה. עשיתי לו ככה, אז הוא אמר לי חמישים, אני רוצה רק חמישים. אז הסתכלתי עליו אמרתי לו תגיד לי. אתה שומע מה אתה אומר? ככה. בשביל שלוש מאוד שקל, שאני עדיין מטפל בה בזה, אתה בא אליי, בקטע שאתה רוצה חמישים אלף? כאילו על מה אתה מדבר? ואז הגרוזיני כאילו התערב, אמר לי היא לא עובדת. אמרתי לו מה זאת אומר, היא לא עובדת? זה בעיה שלה שהיא לא עובדת. אתה רוצה שאני אביא לך אישור מהרופא שעם קעקוע פה אפשר לעבוד? היא בוכה כל היום, אמרתי לו אין לה על מה לבכות, אני מטפל לה בעניין. וחוף מזה אנחנו גם עשינו לה הנחה על זה. אתה מבין? זה לא שהיא שילמה מלא. היא לא שילמה חמש מאוד שקל. היא שילמה רק שלוש מאות... ואז הוא בא אלי בקטע של האתיופיה, התעצבן שלא מתייחסים אליו, אתה מבין? בהתחלה לא התייחסתי אליו והוא אמר לי, למה אתה לא מדבר איתי? אמרתי לו כי אני לא מכיר אותך. אז הוא אומר לי נעים מאוד, טובי. טובי? אתיופיה? זה טנוך, משהו כזה נכון? שם משפחה".

כבר אמרתי, כי המצלמות מלמדות שנאשם 1 לא נתן לנאשם 2 "סטירה" ובוודאי לא כזו שהשמיעה "בום" כתיאור המתלונן.

שוב, מדובר בתיאור עובדתי מוגזם, כפי שנחרט בזיכרונו של המתלונן, בהרגשתו הסובייקטיבית, אך לא אלו פני הדברים שאירעו בפועל.

בהמשך: "...ואז המשכתי לדבר עם...אז הוא אומר לי למה אתה לא מדבר אתי? הוא מתעצבן, אתה מבין? אמרתי לו אני לא יודע מה להגיד לך. זה אשתו, למה שאני אדבר אתך? אני עוד לא הבנתי כאילו מה קורה, אתה מבין? אז הוא אומר לי טוב, אני באתי לסגור עסקה. ברגע שאתה לא סוגר עסקה, קח בחשבון שכאילו שיקרה משהו. אתה מבין? זה מה שהבנתי ממנו...כי הוא אמר לי אני באתי לפה לסגור עסקה. אם אני לא סוגר עסקה, ככה הוא עושה לי כאילו...הוא רומז לי...הוא כל שנייה גם לוחץ לי את היד כאילו שיראו במצלמה..."(עמוד 16).

הנה כי כן, המתלונן אומר "שהבנתי" ש"יקרה משהו", אך לא נאמר לו מפורשות ש"יקרה משהו", אם לא ישלם.

"הוא אמר לי, כשאתה יוצא החוצה תסתכלי אחורה. הוא עשה משהו כזה עם הידיים, לא הבנתי מה..". (עמוד 16).

אכן, גם לפי עדותו, זהו משפט האיום הנטען, שאמר נאשם 1, עת יצא מהחנות.

החוקר מסיים את השיחה, לקראת סופה, בין השאר במשפט ובמילים: "כוחות החושך. הם מושפעים גם מסרטים" וכן: "אתה יכול להיפגע אבל בסופו של דבר גם, אתה יודע" (עמוד 19).

הנה כי כן, במסגרת תשאול זה, הבהיר המתלונן נתונים שונים, ומנגד רס"מ עופר תכלת הפעם הגדיל לעשות ונטע בו, במישרין, פחד רב, סביר להניח, במטרה לגרום לו למסור תלונה מסודרת, אך הליך זה השפיע על טיב הרגשתו, אופן תפיסת האירוע ובכלל זה על עדותו של המתלונן.

בסופו של יום, המתלונן סירב למסור תלונה רשמית (ת/5).

(3). עדות המתלונן:

הרושם הישיר, הבלתי אמצעי, אשר המתלונן עשה בעדותו, ותוך בחינת כלל הראיות, היה רושם מהימן ביותר (מהימנות להבדיל מאמינות).

אני קובע, שאין מדובר במי אשר מסר עלילת כזב.

אופן התנהלותו מול חוקרי המשטרה, אשר גבו את גרסאותיו, בהחלט מלמד, כי אין מדובר במי אשר מסר אמרות כזב, נוכח אותה מחלוקת על טיב הקעקוע או מטעם אחר.

קשה לראות, כיצד הצליח המתלונן, בפרק הזמן שבין שעת הפגישה (16:40) לפרק הזמן הקצר שבמסגרתו גבה ממנו רפ"ק אייל אנקונינה את גרסתו המוקלטת (18:36), לפתח תרחיש דמיוני שלא היה ולא נברא, מה גם הדברים מקבלים אישור במצלמות האבטחה.

ואולם, מהימנות לחוד, אמינות ומשקל לחוד.

התרשמתי, כי עדותו של המתלונן **לקתה באותו ליקוי בסיסי** המאפיין את הזיכרון האנושי, שלעתים מעבד פרטי מידע ומשלימם בצורה סובייקטיבית, לפי הרגשתו של האדם, אופן קליטת האירועים, המסגנת הסלקטיבית הטבעית שמוח האדם פורש בעת ספיגת הנתונים ואחסונם, השלמות מידע שביצע, ערבוב מסקנות עם עובדות, צפייה במצלמות האבטחה, ניתוח דברים, כל זאת בדרך של "בדיעבד" ואופן שליפתם החוזרת של נתונים אלה ואחסונם המחודש.

ודוק: התקבלה ראייה שלפיה, בטרם המתלונן מסר את גרסתו לרפ"ק אנקונינה, הוא צפה באירוע במצלמות האבטחה. כך העיד רום שמואלי אשר נכח במקום: "...וראייתי שהוא ישר הלך לראות את הצילומים" (עמוד 57 שורה 3).

כפי שנראה, בפנינו ראייה טובה יותר מעדותו של המתלונן - מצלמות האבטחה, אשר תיעדו את כל האירוע המרכזי, מתחילתו ועד סופו, כסרט אילם ועדותו של המתלונן הופכת להיות, תסריט בגוף, הסרט המבארת אותו בלבד, אך אינה יכולה לעמוד בסתירה לו.

בכל מקום בו הזיכרון של המתלונן אינו מתיישב עם הנצפה בסרט, בוודאי שיש לאמץ את הנצפה בסרט כראייה הטובה יותר.

המתלונן העיד בדבר השתלשלות האירועים.

בעיקרו של דבר עדותו מתיישבת עדותו עם גרעין סיפורו לחוקרי המשטרה, אך בעת עדותו התבהרה התמונה בכללותה ולפרטיה בצורה הטובה ביותר, ובין השאר הוא תזמן את האירועים וחייד את שהתרחש.

המתלונן עוסק בתחום הקעקועים, לדבריו "אני מנהל סטודיו לקעקועים..." (עמוד 5 שורה 21).

הוא הגדיר את עצמו כ"אמן" בתחום (עמוד 9 שורה 8) והתעקש כי אצלו בעסק אין תקלות ולא תתכן אי שביעות רצון של המקועקע (עמוד 11 שורה 1 והלאה) וכן: "ש: אפשרי שיקרה נזק אצלך בסטודיו...ת: ברור שלא אפשרי שהנזק יהיה גבוה יותר ממה ששולם".

הוא לא היה מעורב בקעקוע שבוצע לאשת נאשם 2, אלא ידע עליו לאחר מעשה, כאשר נודע לו על אי שביעות רצונה (עמוד 6 שורה 1 והלאה).

אישר שעובדו, המקעקע, אמר לו שהייתה "פאדיחה" עם הקעקוע (עמוד 18 שורה 30) וכן: "כן, הוא חשב שקרתה פאדיחה" (עמוד 18 שורה 32).

הוא תיאר את ההתנהלות שלו מול אשת נאשם 2, בכל הקשור לאותו קעקוע (עמוד 6 שורה 8 והלאה).

הוא אישר כי אשת נאשם 2 הייתה "נסערת" (עמוד 19 שורה 2).

היה מוכן לפצות את אשת נאשם 2, למרות שאינו מתעסק בהסרת קעקועים בלייזר, היה מוכן לשקול פיצוי כספי בעניין זה, או בדרך אחרת של תיקון הקעקוע (עמוד 10 שורה 8, עמוד 11 שורה 15). וכן: "אני הערכתי השווי של הסרה בלייזר" (עמוד 11 שורה 32) וכן: "אני הסכמתי לממן טיפול בלייזר אם זה מה שיידרש" (עמוד 12 שורה 2).

תיאר את הפגישה המדוברת (עמוד 6 שורה 12 והלאה): "בתום חודש וחצי הגיעו כמה חברה אלי לסטודיו, ביקשנו שאני אצא החוצה, לא רציתי כי הייתה המולה של אנשים, לא ידעתי במי מדובר. אתי בסטודיו היה עוד מקעקע שהוא בעצם היה באמצע עבודה, קעקע מישהו שהיה אתו...האנשים הללו ביקשו ממני לצאת החוצה וסירבתי, ביקשו ממני להיכנס לחדר הקטן...אמרתי להם שאני רוצה לשבת בלובי, ישבנו. הציגו עצמם, אחד מהם כבעלה של הבחורה שלא הייתה מרוצה מהקעקוע. אמרתי לו שאין בעיה בוא נשב נדבר".

המתלונן סיפר כי (עמוד 6 שורה 22 והלאה) "הם דרשו פיצויים, התחילו ב - 100 אלף, ירדו ל - 80 אלף. טענתי שאני מטפל בבעיה והם טענו שאני לא מטפל...אמרתי שעל קעקוע של 250 - 300 ₪ לא יתכן שהם פונים אלי בדבר כזה, ואני תמיד פה לעזור. אחד מהם שישב לידי מצד ימין **דפק** על השולחן ואמר שהוא בא לסגור עסקה ועם העסקה לא תצא לפועל אז, אני לא זוכר בדיוק מה היה שם, כי זה היה קצת מרתיע באותו רגע. אחר כך כשהם יצאו אז **הוא לחץ לי את היד ואמר לי ש"כשאני יוצא החוצה כדאי לי להתחיל להסתכל אחורה"**.

לאחר מכן, פירט (עמוד 7 שורה 3 והלאה), כי "טוני" (נאשם 3) הוא זה ששוחח עמו לראשונה "הוא ביקש ממני לצאת החוצה. אמרתי שאני לא מוכן, כי תראה מה יש בחוץ. הכוונה לאנשים. ואז הוא ביקש שניכנס לחדר הקטן ואמרתי שאני רוצה לשבת בלובי. שניים יצאו החוצה, אחד מהם בא לקחת את הטלפון משהו כזה, ישבנו בפנים, אני ושלושה: טוני ישב לידי, הציג עצמו בתור טוני, בעלה של הבחורה שלא היה מרוצה (נאשם 2), אני לא יודע איך קוראים לו, יש בצד שמאל, הוא הציג את עצמו אבל אני לא זוכר את השם, ומצד שמאל ישב עוד בחור עם קעקוע ביד של כיתוב" (נאשם 3).

נאשם 2 החל לדבר, המתלונן אמר לו כי אינו מתנער מהאחריות (עמוד 7 שורה 8), אמר שאשתו בוכה, כך גם נאשם 3, ואילו נאשם 1 אמר "שהוא בא לסגור עסקה" (עמוד 7 שורה 11).

בשלב מסוים, נאשם 1 (עמוד 7 שורה 13) "הוא נתן לו כזה **טפיחה על הצוואר**, הוא דיבר והפסיק אותו באמצע, ואמר לו כמה אתה רוצה 100 אלף, 80 אלף? ואני הסתכלתי עליו ובעלה אמר 50 אלף, ואני אמרתי לו שבעיקרון הוא לא יכול לדרוש סכום כזה...".

כזכור, באמרתו במשטרה, הגדיר זאת המתלונן כ"**סטירה**" ואפילו שילב את המילה "בום". ואכן, צפייה במצלמות האבטחה מראה: "רואים **טפיחה קלה** מצד נאשם 1 על נאשם 2, על השכם, פעמיים" (עמוד 21 שורה 30).

עם סיום הפגישה (עמוד 7 שורה 18 והלאה), השלושה יצאו החוצה, נאשמים 2 ו-3 יצאו מן הדלת, נאשם 1 "לחץ לי את היד, הוא אמר שלא נסגרה כל עסקה, התעצבן ונתן **מכה על השולחן, ויצא החוצה, לחץ לי את היד ואמר שכשאני יוצא מהמקום אז להתחיל להסתכל אחורה**".

הוא הדגיש פעם נוספת את החבטה של נאשם 1 בשולחן: "תשמע, הוא לא עשה זאת בעדינות, הוא **דפק על השולחן** ועשה מצהליות למיניהן. דפק על השולחן העגול בלובי" (עמוד 17 שורה 1). הוא נשאל אודות זיכרונו שלפיו נאשם 1 דפק על השולחן והשיב: "נזכרתי" (עמוד 17 שורה 17).

ואולם, כאשר הוצגו למתלונן סרטוני מצלמות האבטחה באולם בית-המשפט, התברר, כי "אני עכשיו ראיתי את המכה שהתכוונתי אליה שנתן על השולחן" (עמוד 21 שורה 31), ומדובר היה ב"מכה קלה על השולחן" (הערת בית המשפט בעמוד 22 שורה 2), **למעשה, נגיעה קלה שבקלות, המתיישבת גם עם נוהגו של אדם המדבר באמצעות ידיו למחיש את דבריו, להדגים (וראו גם אישורו של המתלונן - עמוד 23 שורה 31) ולהעניק להם משמעות, וקשה לומר כי מדובר בחבטה עזה הנובעת מכוונת איום**.

למרבה הפלא, גם כאשר הוצגו למתלונן הסרטונים, והוא ראה כי אין מדובר ב"מכה" על השולחן הוא עדיין הדגים על דוכן העדים "מכה חזקה יחסית", ולשאלת בית-המשפט הוא הבהיר, כי חבט בשולחן העדים, רק משום ש"עורך הדין מלהיב אותי".

זוהי דוגמא נפלאה למוגבלות הזיכרון האנושי, והחשש שבמסגרתו ניטעים בזיכרונו של העד פרטים שונים, או שהם מקבלים גוון שונה, **מחמיר יותר**, מכפי שהדברים היו באמת.

יתירה מכך, כפי שפורט לעיל, במהלך עדותו, הגיב העד במכה על השולחן, ולא משום שרצה חלילה לאיים על מישהו, אלא משום ש"עורך הדין מלהיב אותי" והדבר מדבר בעד עצמו.

לפי עדותו, במהלך הפגישה, המתלונן היה בהלם. הוא שוחח עם אשתו, סיפר לה מה שקרה, לאחר פרק זמן קצר התקשר אליו רפ"ק אייל אנקונינה, ביקש ממנו להגיע את הרכב ושם הוא מסר את גרסתו.

הוא התנצל בפני הלקוחות נוכח אי הנעימות שנחשפו לו (עמוד 35 שורה 8).

הסביר כי לא רצה להגיש תלונה רשמית משום ש"חששתי" (עמוד 7 שורה 32).

אישר: **"נכון שהשוטר הוסיף לי לחשש, זו הייתה הגזמה"** (עמוד 8 שורה 1). הוא הסביר, כי השוטרים אמרו לו שיש חשש שישימו לו **מטען ברכב** (עמוד 29 שורה 18) ושהוא עלול להיפגע (עמוד 30 שורה 32, עמוד 33 שורה 2, שורה 4: "זה הוסיף לי"). וראו גם התנהלותו של רס"ר תכלת ביחס למתלונן (עמוד 38 שורה 27 והלאה).

אישר כי השוטר אמר לו דברים שונים, כגון שמדובר "בחלאות, במיץ של הזבל" (עמוד 14 שורה 8 + עמוד 24 שורה 13).

אישר, כי מחשבותיו לרפ"ק אייל אנקונינה היו **הרבה מחשבות פנימיות**, שפיתח לעצמו, מבלי שמי מהמעורבים אמר לו דברים מפורשים, כפי שמסרם לשוטר (עמוד 8 שורה 10 והלאה).

אישר כי במהלך הפגישה, הוא ביקש שחלק מהנוכחים יצאו החוצה והם נענו לבקשתו (עמוד 14 שורה 30).

במהלך הפגישה, נאשם 1 קטע את השיחה עם נאשם 2 ואמר "קוטע אותו בטפיחה על העורף, כמה אתה רוצה בקיצר 100 אלף, 80 אלף, הסתכלתי על בעלה בעיניים והוא אמר 50 אלף" (עמוד 16 שורות 3 - 4).

אישר כי נאשם 1 לא קבע לו את הסכום שעליו לשלם (עמוד 16 שורה 6).

נאשם 1 **לא הציב בפניו דרישה** (עמוד 16 שורה 8). נאשם 1 לא קבע את סכום התשלום (עמוד 20 שורה 14).

נאשם 1 לא נקב בסכום לתשלום בדרך של דרישה סופית (עמוד 20 שורה 17) - הוא שב ואמר לו כי מטרתו לסגור עסקה (עמוד 20 שורה 19).

נאשם 3 רק אמר "שהיא לא עובדת ושהיא בוכה..." (עמוד 16 שורה 15).

המתלונן הבהיר: **"בעלה לא איים עלי"** (עמוד 15 שורה 10).

המתלונן הסיק כי "בעלה הוא כאילו **הצטער** על זה שהוא לא בא ודיבר אתי והיינו פותרים את זה לבד" (עמוד 16 שורה 20).

הוא הוסיף ואמר, ביחס לנאשם 2: "ש: ניתן לומר שהסיטואציה הפתיעה את בעלה? ת: **אני הרגשתי את זה, כן.** כי בעיקרון אשתי היא הנפגעת והוא אמור להוביל את השיחה אך הוא לא הוביל את השיחה, מישהו אחר עשה זאת".

וכן, ביחס לנאשם 2: "...אם בעלה היה בא לבד זה היה **מתנהל בעדינות**" (עמוד 19 שורה 30).

הנה כי כן, אם מבקשים להיבנות מהרגשותו של המתלונן, הרי שגם הרגשותו ביחס לנאשם 2 תקפה היא, כלומר שנראה היה כי נאשם 2 מצטער מדרך התנהלות השיחה.

המתלונן תיאר את התנהגותו של נאשם 1 בשיחה: "טוני התחיל לצעוק "על הזין שלי", אני מדבר עם בעלה והוא מפסיק אותנו כל כמה צעקות וצועק "על הזין שלי, על הזין שלי" (עמוד 17 שורות 22 - 23). ואולם, יש לראות את הקשר הדברים, כפי שהבהיר.

הוא הגדיר את הפגישה **כסיטואציה לא נעימה** (עמוד 17 שורה 25) והבהיר מה בדיוק היה בלתי נעים: "...זה לא נעים שבאים 7 אנשים...הם יצרו חוויה" (עמוד 18 שורות 20 - 22) וכן: "אני מוצא את עצמי עומד ליד הדלפק, 7 אנשים מקיפים אותי, אומרים לי בוא צא החוצה, לא יוצא. זה מלחיץ. אם זה לא היה מלחיץ הייתי יוצא. אם היה בן אדם אחד, הייתי יוצא. אבל הם באו המון" (עמוד 18 שורות 24 - 26). עוד הוסיף: "אבל נינוח לחלוטין אני לא בטוח" (עמוד 28 שורה 28). וכן: "**הסיטואציה רגועה, אבל מבפנים אני לא רגוע**" (עמוד 30 שורה 13).

המתלונן הבהיר (להבדיל מהדברים שמסר באמרותיו לשוטרים, בהן הכרונולוגיה לא הייתה ברורה עד הסוף), כי משפט האיום שאמר לו נאשם 1 היה, כאשר השלושה יצאו מחוץ לחנות: "בסוף, כשהעסקה לא הסתדרה כפי שהוא רצה אני הייתי בתוך הסטודיו, והוא היה בחוץ, בדיוק בכניסה, לחץ לי את היד ואמר את זה" (עמוד 8 שורות 26 - 27).

וכן: "ש: תסכים שגם במהלך כל השיחה הזאת עד שקמתם ונעמדתם, הוא לא אמר כל מילת איום. עזוב מה הרגשת בפנים. מה נאמר וורבאלית. ת: וורבאלית זה היה הקללות שאמרתי ולחיצת היד עם ה"תתחיל להסתכל אחורה כשאתה יוצא" (עמוד 20 שורות 20 - 23).

המתלונן הבהיר, כי משפט האיום נאמר לו על-ידי נאשם 1, כאשר: "טוני היה מחוץ לדלת. אני עמדתי בפנים בפתח והוא היה מחוץ לדלת" (עמוד 21 שורה 1). וכן: "אני הייתי בפנים והוא היה מחוץ לדלת" (עמוד 23 שורה 6).

וכן: "ש: כלומר המשפט הזה נאמר שטוני לגמרי מחוץ לחנות? ת: מחוץ לדלת, עם לחיצת יד" (עמוד 21 שורות 6 - 7).

לבקשת בית-המשפט ובכדי למנוע אי הבנות או בלבול, שרטט המתלונן את עמדת הנוכחים בעת שנאשם 1 אמר לו את משפט האיום (ת/35)(עמוד 21 שורות 3 - 5). וכן: "לשאלת בית המשפט - משפט האיום של נאשם 1 היה בסיטואציה ששרטטתי לבית המשפט בת/35 כלומר שנאשם 1 כבר יצא מעבר לדלת ואז הוא מסתובב ואז אומר את האיום" (עמוד 23 שורות 8 - 9).

שוב, כדי למנוע אבק של אי הבנה, הוצג לעד בעת עדותו סרטון מצלמות האבטחה והוא מיקם במדויק את הנוכחים ברגע אמירת משפט האיום על-ידי נאשם 1 (עמוד 21 שורה 21 והלאה).

המתלונן העיד ברחל בתך הקטנה, כי בכל מהלך המפגש בתוך העסק איש לא איים עליו במלל, מלבד מצב הדברים המלחיץ: "ש: כלומר בכל הזמן הזה שישבתם לא היה איום. ת: לא היה איום בזמן הישיבה, אלא רק ביציאה כפי שאמרתי" (עמוד 23 שורות 10 - 11). וכן: "בזמן השיחה על הכסף לא היו איומים במשפט. רק בסוף היה המשפט המאיים" (עמוד 23 שורה 13).

ואם תאמר, שמא הדברים שאותם מסר בגרסתו במשטרה לרפ"ק אנקונינה, אמינים יותר, הוא הבהיר, כי גם לרפ"ק אנקונינה התכוון שמשפט האיום היה רק ביציאה מהעסק (עמוד 24 שורה 22).

בשלב זה, היו נאשמים 2 ו- 3 מחוץ לעסק, וספק אם שמעו את המשפט נאמר או שהוא היה על דעתם או הסכמתם.

השיחה, עד שנאמר המשפט הנ"ל ביציאה מהחדר, לא הייתה שיחה, שיש בה הכרח של איום פלילי. המתלונן עצמו העיד: "הוא אמר את המשפט הזה. אם הוא היה יוצא בלי להגיד את המשפט הזה אני לא הייתי מתרגש. רק בגלל המילים האלה עלו לי החששות" (עמוד 25 שורות 14 - 15). וכן: "בסך הכל דיברו בסדר" (עמוד 27 שורה 29).

אם כך הם פני הדברים, מי לידינו כף יתקע, שהדברים שאותם אמר המתלונן לרפ"ק אייל אנקונינה (ת/א1) עמוד 7 שורות 10 - 18, מהם עולה כי גם במהלך השיחה הוא אוים על-ידי הנאשמים (או לפחות על-ידי נאשם 1) אכן התרחשו, ודברים אלו (ששמשו בסיס לכתב האישום) עדיפים על פני עדותו בבית-המשפט, עת שייך את משפט האיום לסוף השיחה, או שמא לא התערבבו לו היוצרות בזיכרונו.

מעבר לכך, קיים חשש ברור, כי המתלונן עיוות, או הוציא מהקשרו (שלא בצורה מודעת) את המשפט שטען כי שמע מנאשם 1 על סף הדלת, שהרי צפייה במצלמות האבטחה מלמדת כי בין השניים הוחלף מלל נוסף, שאותו לא זכר המתלונן.

אגב, בכתב האישום הוצג אותו משפט, שהפך להיות מרכזי בעדותו של המתלונן, בצורה אגבית לחלוטין (סעיף

11) ולא בכדי.

במהלך השיחה נכחו במקום עובד ושני לקוחות. המתלונן לא פנה אליהם והם לא עצרו את מהלך עיסוקם, נרעשו ובאו אל המשוחחים (עמוד 28 שורה 1 והלאה).

המתלונן אישר כי הקעקוע בוצע ביום 28.7.16 ועד למועד המפגש ביום 4.8.16, איש לא פנה אליו בשיחה ובכלל זה בשיחת איום, מלבד המסרונים שהוחלפו בינו ובין אשת נאשם 2 (עמוד 26 שורות 13 - 20).

המתלונן העיד חד משמעית: "רק בבית-המשפט ראיתי את הסרטון לראשונה" (עמוד 35 שורה 27). וכן: "לא ראיתי את הסרטון לפני". כל זאת, כפי שנראה בניגוד לעדויות עד אחר, ממנו ניתן ללמוד, כי בטרם מסר את אמרתו לרפ"ק אנקונייה הוא הספיק לבחון את מצלמות האבטחה (העד רום שמואלי: "...וראיתי שהוא ישר הלך לראות את הצילומים...מסתכל על המצלמות" (עמוד 57 שורה 3 + עמוד 57 שורה 27 + עמוד 59 שורה 27). וכן: "רץ למצלמות, החזיר, ובדיעבד המקעקע עצמו סיפר לי את הסיפור" (עמוד 61 שורה 8).

עוד התברר, כי בטרם מסר את אמרתו, ספג התלונן נתונים ממקורות חיצוניים, ויתכן שזיכרונו הזדהם במקצת: "תראה, יש מצב שהבחורה שעובדת לידי בהראל ארונות יכול להיות ששאלתי אותה כמה אנשים היו בחוץ. יכול להיות שחיברתי מי שהיה אצלי בסטודיו למי שהיה בחוץ וזה הסיכום שקיבלתי" (עמוד 36 שורות 28 - 29). וכן: "יצאתי לחנות של הראל ושאלתי כמה היו פה והיא אמרה היו 4 בחוץ והיו 3 אצלי אז ביחד זה 7. אני תמיד חשבתי שהיו יותר" (עמוד 37 שורות 1 - 2).

כלומר, בזמן אמת, קיים ספק האם המתלונן היה מודע למספר האנשים שהגיעו לחנות (וניתן אף לראות במצלמות האבטחה כי בעת כניסתם גבו אליהם והוא ממשיך במעשיו - ציור), למרות שבעיני רוחו הוא סבר שמדובר במספר רב יותר, כפי שמסר לשוטרים - אפילו 20 אנשים. ואכן, אין בשום שלב של האירוע מצב דברים שכטענתו לרפ"ק אנקונייה, מקיפים אותו שבעה אנשים, במישרין כמעין טבעת חנק (עמוד 37 שורה 8).

לאחר שבחנתי את עדותו של המתלונן במישרין, נוכח מצב הדברים בו היה נתון, השוואה לנצפה במצלמות האבטחה, זיכרונו שנתקבע בהגזמות שונות, בדרך של איסוף נתונים והסקת מסקנות בדיעבד, הגעתי למסקנה, כי מדובר בעד מהימן, אך יש לנקוט ביחס אליה זהירות יתירה ומכופלת, הן ביחס לאמינותה והן ביחס למשקלה, כנדרש במשפט פלילי, באופן שאינו מאפשר לאמצה ונותר הספק הסביר.

אמנם, אין מדובר בעד שמסר כזב, או שעיוות בידועין את תמונת המצב, אך עד שמסר את האמת **הסובייקטיבית** שלו, כפי שנקלטה בחושיו, וכפי **שהובנה** על-ידו, ושבהחלט יתכן כי הוא העצים את החוויה הלא נעימה שאותה חווה.

ברור הוא שעדותו חייבת להשתלב בנצפה במצלמות האבטחה, ולעדויות של העד אין עדיפות מכרעת בעניין

(4). מצלמות אבטחה:

ממקום העסק התקבל הנצפה במצלמות האבטחה (ת/9 + ת/10).

הערת זיהוי:

נאשם 1 (טומי טשלה) זוהה בתצלומים (ת/16), כבחור האתיופי, קירח לבוש חולצה בעלת כתפיים שחורות, חולצה לבנה וראו גם ת/18.

נאשם 2 (מאור לוי) זוהה בתצלומים (ת/15), כאדם המקריח, שלבוש חולצה שחורה ולרוחבה פס לבן.

נאשם 3 (דוד שוורצמן - ארתור ארקליין) זוהה בתצלומים (ת/16) כאדם הקירח, מזוקן, לבוש חולצה לבנה, בעלת הדפס שחור וראו גם זיהוי ת/18 + ת/21.

נאשם 4 (מיכאל סבג) זוהה בתצלומים (ת/17) כאדם הלובש חולצה שחורה עם כיתוב לבן (nike), מכנס קצר שחור, נעליים אדומות.

נאשם 5 (שלמה ללוש) זוהה בתצלומים (ת/16) כבחור עם משקפי שמש שחורים, חולצה שחורה.

נאשם 6 (ד. פ.) זוהה בתצלומים (ת/18) כבחור הלובש חולצה לבנה קצרה, שיער קצוץ, מבנה גוף שמנמן. וראו גם ת/19.

נאשם 7 (רומן אגרונוב) זוהה בתצלומים (ת/20) כבחור החושב כובע קסקט כהה, לובש חולצה שחורה עם הדפס לבן.

צפייה בדיסק מצלמות האבטחה (ת/11 - ת/13) מלמדת את אלו (וראו גם דוחות צפייה ת/11א - ת/13א, אך אין להם יתרון על פני צפייה ישירה):

שלושה רכבים מגיעים אל החנייה, אנשים יוצאים מן הרכבים ופוסעים, לכיוון המרכז המסחרי, אחר נצפים הולכים כחבורה אחת.

ניתן לזהות את נאשם 1, את נאשם 6 הולכים יחד וכן ניתן לזהות את נאשם 3 (מסקנה בדיעבד לאחר צפייה תקריבית בתצלומים שבהמשך).

בהמשך, ניתן למנות שבעה אנשים הולכים כדבוקה אחת, אחר הולך אחד נוסף, ובהמשך הם הולכים זה אחר זה לכיוון

בית העסק.

אל בית העסק נכנסים, תחילה, נאשם 2 - מאור לוי (מקריח, חולצה כהה - פס רחב לבן לרוחבה)(מנשק את מזוזת הכניסה), אחריו נאשם 1- טומי טשלה (מוצא אתיופי, קירח, חולצה לבנה, כתפיי החולצה כהות), אחריו נאשם 6 - דוד פרדה (מוצא אתיופי, כהה עור, חולצה קצרה לבנה, מכנס שחור, שמנמן), אחריו נאשם 5 - שלמה ללוש (חולצה שחורה, משקפי שמש שחורים). בכניסה לחנות נצפות דמויות נוספות.

בפתח העסק ניתן לראות גם את נאשם 7 (חובש קסקט לראשו, חולצה כהה עם הדפס לבן)(בעניין זה ראו זיהוי בתמונה המצורפת לת/20).

המתלונן על הדלפק, נצפה רושם דבר מה.

נאשם 1, טומי טשלה, לוחץ את ידו של המתלונן ופונה אליו בדברים.

נאשם 3, ארתור ארקליין (מבנה גוף בריא, מקריח, זקנקן, חולצה לבנה, הדפס אורכי שחור), נצפה בחזית בית העסק, נכנס פנימה.

שניות לאחר מכן עוזבים כל הנוכחים את בית העסק, למעט נאשמים 1 - 3, כאשר נאשם 1 משוחח עם המתלונן.

דלת הזכוכית נסגרת, ונאשמים 1 - 3 מתיישבים על כורסת בית העסק.

הם נראים משוחחים ובחלוף כ - 12 דקות, השלושה יוצאים מבית העסק, תוך כדי שיחה, נאשם 1 לוחץ את ידו של המתלונן, על סף הדלת, **המתלונן אומר לנאשם 1 דבר מה, נאשם 1 מחליף עמו דברים, והמתלונן סוגר את הדלת.**

החבורה נצפית ברחוב, בשתי דבוקות.

נכנסים לרכבים.

ראייה ת/14 מתארת את המיקומים השונים, הרלוונטיים.

(5). דיסק ממצאי חדירה למכשיר הטלפון הסלולארי של נאשם 1:

מתוכן המסרונים ניתן ללמוד כי נאשם 7 יודע כי הוא דרוש לחקירה:

"נראה לי שחיפשו אותי ולקחו את פילוס על הדרך",

והוסיף: "אין מצב אני נתפס...".

(6). העד רועי עזרא:

עובדו של המתלונן, ביצע את הקעקוע לאשת נאשם 2, אישר כי היא "לא הייתה מרוצה מהקעקוע" (עמוד 40 שורות 17 - 18). אישר כי הייתה הסכמה להעניק לה פיצוי אם תיזקק להסרה בלייזר (עמוד 40 שורה 21).

אחת הנשים (אינו יודע לומר אם הייתה זו אשת נאשם 2) אמרה לו שתחזור עם בעלה העבריין, ועובד אחר השיב לה בהלצה "בישראל כולם עבריינים ונפנף אותה" (עמוד 40 שורות 28 - 29).

לאחר מכן, הגיע אל בית העסק מיד כאשר האנשים המדוברים עזבו (עמוד 40 שורה 23). לא היה בתוך העסק בעת הפגישה (עמוד 44 שורה 3).

התרשם כי המתלונן היה "לחוץ, אמר שהם אמרו שיפגעו בו יש לו אישה וילדים וזה לא מתאים" (עמוד 41 שורה 1).

אישר כי הייתה תקלה בביצוע הקעקוע, ובלשונו "פאק" (עמוד 41 שורה 26 + עמוד 43 שורה 16).

הסיטואציה לא הייתה נעימה (עמוד 41 שורה 31).

מסר שמיוזמתו הוא לא דרש ממנה תשלום (עמוד 42 שורה 7).

אני קובע שאין לעד זה עדות בעלת משקל לחזית המריבה האמתית, הוא לא נכח באותה פגישה, אלא שמע דברים מהמתלונן רק בדיעבד, ואין לאלו יתרון, בנסיבות תיק זה, מעבר לדברים שהעיד המתלונן עצמו.

(7). העד גביוב אבונו:

עובדו של המתלונן, נכח במקום בעת שהעד הנ"ל קעקע את אשת נאשם 2, לאחר מכן הוא עצמו ניסה לתקן את הקעקוע (עמוד 47 שורה 22 והלאה).

אשת נאשם 2 הייתה "מבואסת" (עמוד 47 שורה 25).

אשת נאשם 2 אמרה, כשיצאה "אני אבוא לפה עם בעלי פעם הבאה...אמרה בעלי עברייין ואז אמרתי בהומור כולנו בישראל עבריינים" (עמוד 47 שורות 28 - 29).

נכח בבית העסק בעת הפגישה, היה בחדר צדדי (הגם שלא מבודד), ביצע קעקועים לשני לקוחות (עמוד 47 שורה 31 והלאה).

שמע קטעי שיחה "בהתחלה 50 - 80" (עמוד 48 שורה 1).

המשיך בעבודה.

לאחר מכן ראה את המתלונן "במצב של תסכול" (עמוד 48 שורה 4).

הרגיש שהמתלונן היה ב"סוג של פחד" (עמוד 48 שורה 7).

בעת הפגישה לא היה דבר חריג, לא היו צעקות (עמוד 48 שורה 17 + עמוד 50 שורה 20), המתלונן לא ביקש את התערבותו בזמן אמת (עמוד 48 שורה 31), גם הלקוחות לא נזעקו לבדוק מה קרה (עמוד 49 שורה 2), הוא המשיך להתנהל רגיל משך הפגישה (עמוד 49 שורה 9), לא שמע משפט של איום וגם המתלונן לא אמר לו שזה עתה איום במשפט דומה (עמוד 49 שורה 17).

נחקר באזהרה בגין חשד שאיים על אשת נאשם 2, ורק אז העלה את הטענה כי אשת נאשם 2 אמרה לו שתחזור אל העסק יחד עם בעלה העברייין (עמוד 51 שורה 4), הסביר באורח מוזר שרק אז נזכר.

עד זה מסר עדות חסרת משקל לחזית המריבה.

עדותו אינה מעלה ואינה מורידה.

הוא נכח במקום, לא הבחין בדבר חריג, לא שמע צעקות, לא שמע אלימות.

כזכור, המתלונן עצמו לא תיאר את הפגישה כפגישה צעקנית, אלימה, אלא אמר כי נאשם 1 איים עליו לאחר שעזב את החנות.

עד זה לא יכול היה לשמוע את המשפט, משום שהוא נאמר על סף הדלת, כאשר נאשם 1 יצא מהחנות, בעוד העד רכון בחדר הצדדי ומרוכז בעבודתו.

עד זה אינו יכול למסור עדות פסיכולוגית בעלת משקל, מהו אותו "סוג של פחד" וממה בדיוק נבע, שמא הייתה זו אי נוחות שנבעה מעצם הדרישה הכספית, כאשר הוא מבין שאכן הייתה תקלה בביצוע הקעקוע.

(8). העד דור שמואלי:

נכח בבית העסק בעת הפגישה, בחדר הצדדי (נצפה במצלמות מבעד לחלון המלבני) כדי שיבצעו על גופו קעקוע (עמוד 52 שורה 17 והלאה).

סיפר על הרגשתו "היינו בשוק" (עמוד 52 שורה 19 + עמוד 52 שורה 27), אולם ככל שנערך ניסיון לקלף את טבעות הבצל בכדי להבין מה בדיוק זעזע אותו - בעוד הוא ממשיך לשכב על מיטת הקעקועים, ואינו רואה את כל האירוע או מעורב בו - לא ניתן היה לקבל תשובה מספקת. לא אבין מה גרם לעד לומר: "לא ידעתי איפה לשים את עצמי באותו רגע" (עמוד 53 שורה 3), נוכח מצב הדברים שתואר על-ידו.

שמע את עיקר השיחה, אך אין בכך תוספת משמעותית לעדותו של המתלונן (עמוד 52 שורה 22 והלאה).

דווקא תיאר את השיחה כ"בצורה תרבותית" (עמוד 52 שורה 23). וכן אישר שהשיחה הייתה רגועה (עמוד 54 שורה 23).

אין לדעת מה יכולתו להכיר את מצב רוחו של המתלונן כ"היה מאוד נסער" (עמוד 53 שורה 2) ו - "ראיתי אותו בן אדם מפוחד" (עמוד 53 שורה 5) אם לא בירר עמו עד תום במה דברים אמורים, שמא למתלונן הייתה אי נעימות כלפי שני לקוחותיו על השיחה ששמעו (עמוד 53 שורה 29): "הוא אמר שהוא מתנצל שהיינו עדים לסיטואציה כזו" ובמיוחד כאשר אינו מכיר את המתלונן מן העבר ואינו יכול לאבחן אצלו שינויי התנהגות ולהבין מה פשרן האמתי.

במיוחד יפים הדברים, כאשר העיד בהגינותו: "יכול להיות שאמרתי איך אני הייתי מגיב אם זה הייתי אני בסיטואציה" (עמוד 53 שורה 22).

עד זה, אף הוא, לא קם ממקומו, לא התערב בשיחה, לא נרגש, לא נרעש, ולא עשה דבר משך אותה פגישה (עמוד 53 שורה 11).

הוא לא שמע דברי איום (עמוד 54 שורה 12).

על כן, איני מעניק לעדותו של עד זה משקל שבכוחו להכריע או להוסיף לחזית המריבה בתיק.

(9). העד רום שמואלי:

אחיו של העד הנ"ל, שהה באותו חדר צדדי בבית העסק בעת הפגישה, לצרכי קעקוע (עמוד 56 שורה 16 והלאה).

שמע קטעי משפטים, ראה קטעי תמונות (עמוד 56 שורה 18 והלאה), קלט שברים של מידע, בשעה שהוא "שכבתי על המיטה" (עמוד 56 שורה 21).

מסר עדות שהיא פרי של הבנה, בדיעבד, של אוסף העובדות שנקלטו על-ידו הן בעת הפגישה, הן לאחר מכן, הן משום ששמע דברים מעד כזה או אחר (עמוד 59 שורה 3). ואכן העיד: **"זה המסקנות שלי"** (עמוד 56 שורה 28). וכן: "אחרי שראיתי את המצלמות הושלם לי הפאזל" (עמוד 57 שורה 28).

שמע את קולו הרועד של המתלונן (עמוד 56 שורה 31), הרגיש שהוא "טיפה מפחד לפי הקול שלו" (עמוד 57 שורה 2), הוסיף, כי **"לא אורי שהכרתי בהתחלה"** (עמוד 57 שורה 5) אך הוברר כי אין לו היכרות מוקדמת עם אותו מתלונן: **"הכרתי אותו מאותו יום"** (עמוד 57 שורה 5). יתירה מכך, מסתבר כי אפילו התיאור החיצוני של המתלונן בפיו היה לקוי - אדם כבן 40 עם קוקו וכו' (עמוד 58 שורה 2 והלאה).

לא זו אף זו: התברר כי העד לא מסר בחקירה במשטרה נתון המתייחס לקולו הרועד של המתלונן, וכאשר נשאל על כך השיב שרק לאחר מכן, ובעת העדות נזכר בנתון - עמוד 59 שורה 15 והלאה.

מסר נתון חשוב שבמסגרתו הסתבר, כי בטרם המתלונן מסר את גרסתו לרפ"ק אייל אנקונינה, הוא **צפה בתצלומים של מצלמות האבטחה**, וזאת בניגוד לעדות המתלונן בעניין זה: "...וראיתי שהוא ישר הלך לראות את הצילומים...מסתכל על המצלמות" (עמוד 57 שורה 3 + עמוד 57 שורה 27 + עמוד 59 שורה 27). וכן: "רץ למצלמות, החזיר, ובדיעבד המקעקע עצמו סיפר לי את הסיפור" (עמוד 61 שורה 8).

הביט במצלמות בעצמו (עמוד 57 שורה 23), כך שאין ערובה לכך שמא התערבבו דברים שספג בחושי, במישרין, ודברים שאותם ספג בדיעבד תוך צפייה במצלמות.

לא שמע צעקות, קללות או חבטות (עמוד 57 שורה 6).

לא שמע משפט איום (עמוד 60 שורה 3).

לא יכול היה לומר שהמתלונן אמר לו כי זה עתה איום (עמוד 60 שורה 27).

לא קם משכיבתו ולא נגש אל מקום הפגישה בכדי לראות שמא דבר אינו כשורה (עמוד 57 שורה 30).

על כן, איני מעניק כל משקל לעדותו.

ג. פרשת ההגנה:

(1). גרסאות הנאשמים במשטרה:

נאשם 1:

סירב למסור דבר בטרם יפגוש את עורך דינו ושמר על זכות השתיקה (ת/24 + ת/24א + ת/24ב).

לאחר שפגש את עורך דינו מסר (ת/25)(דיסק ת/25א, תמליל ת/25ב):

"אני לא סחטתי אף אחד ולא איימתי על אף אחד...איזה מישהו בא לא זוכר מתי לפני או כמה ימים, אמר לי תשמע אם אתה יכול לשבת אתי אני רוצה להתייעץ אתך מה עושים, זה הקעקוע של אשתי, אני אמרתי לו אין בעיה זה נדחה ביום יומיים, ואז הוא הפתיע אותי, התקשר אלי, אמר לי בוא נלך. במקרה הייתי בשכונה עם חברים ואמרתי לו בוא נלך **אף אחד לא ידע לאן אנחנו הולכים, חוץ ממני וממנו**" (שורה 14 והלאה).

"הגענו לשם, אני לא זוכר מי היה, כל אחד הביא את החבר שלו, **בלי קשר**, נכנסנו לחנות ביקשתי שכולם יצאו כי הם **לא ידעו במה מדובר**, התיישבנו, שמעתי את שניהם, ואז היה נשמע לי הזוי שהוא רצה לפצות אותם וגם היה לי הזוי הסכום שבעלה של הבחורה שעשתה קעקוע אם אתם לא מסתדרים ביניכם אז אתם תלכו תתבעו מה שאתם רוצים, תסתדרו וזהו הלכתי משם" (שורה 23 והלאה).

לא ביקש ממנו 80 אלף (שורה 42).

"אני אמרתי להם **תורידו את הטונים** שנשמע אחד את השני" (שורה 45).

נשאל מדוע הוא נזקק לשמונה אנשים יחד אתו והשיב: "אני מפחד להסתובב לבד, כי אתם המשטרה טוענים שיש סיכוי לחיי ושאנשים עלולים לפגוע בי, ואני דיברתי עם 2 - 3 חברים שלי דרור, ארתור ומיכה וכל אחד הביא את החבר שלו, חבר הביא חבר וככה זה היה נראה הרבה אנשים" (שורה 48 והלאה).

לא איים על המתלונן (שורה 63).

נשאל אם אמר לו שישלם 50 אלף והשיב: "אני אמרתי שזה יכול להיות בסכום 50 אלף, כי אם הוא יתבע אותו זה יעלה לו יותר. זה היה בגדר של שיחה לא כפויה" (שורה 66 והלאה).

ביקש מהמתלונן לשוחח בחוץ, כי "אני חושב שאנשים לא צריכים לשמוע שיחה כזאת, אנשים לא צריכים לשמוע את הבעיות של האחרים זה אישי" (עמוד 2 שורה 9).

"אף אחד לא היה בשיחה" (עמוד 2 שורה 13).

לא אמר למתלונן שישמור על הידיים שלו ויעשה אליו שיעורי בית (עמוד 2 שורה 25).

"גם אם אמרתי לו **"תבדוק מי אני"** זה לא היה במחשבות פליליות" (עמוד 2 שורה 26). התכוון בכך שהמתלונן יבדוק שהוא אדם ישר וטוב (שורות 29, 31).

נאשם 2:

מסר (ת/26)(ת/26א - דיסק, ת/26ב - תמליל) את הגרסה הבאה:

(שורה 54 והלאה): "בחנות של אורי ביצעו קעקוע לאשתי ענת שלא הצליח, הם עשו טעות בקעקוע, חרטו עקום עשו לה נזק, לפני שאשתי יצאה מהחנות אחד מהעובדים אמר לאשתי, אני מתקן...היא הייתה בוכה. אחד מהעובדים אמר לה תביאי את בעלך אני עבריין. אני חששתי ופניתי לאחד החברים שלי ששמו שחר לוי גר ביבנה...שאלתי אותו אם הוא מכיר מישהו מוכר מרחובות והוא נתן לי את הטלפון של טוני, בחור אתיופי. אני ביקשתי ממנו עזרה שיבוא ללוות אותי. קבענו בבילו, פגשתי אותו שם בבילו נכנסנו לאורי, ישבנו על הספה, **אמרתי לאורי שאיימו על אשתי בגלל זה הגעתי עם חבר**. הוא אמר לי אין לך ממה לחשוש למה הבאת חברים. הסברתי שאחד מהעובדים איים על אשתי ואמר לה שהוא עבריין ואמר שבעלך יבוא אלי, הסברתי שרק הגעתי לדבר אתו ואיך מתקנים את הנזק שעשה לאשתי. אמרתי שאחד מהעובדים שלח הודעה לאשתי ואורי בעצמו הם אמרו שהם רוצים לפצות אותה ומה שהיא תחליט, ואשתי

החליטה שהיא רוצה להוריד את זה בלייזר אני בדקתי מדובר בסביבות 7,000 עד 10,000 אלפים שקל עולה להוריד את הקעקוע. אורי הציע לי 6,000 שקל פיצוי. ואמרתי שזה לא מספיק להוצאות של הלייזר. הוא אמר שהוא יחשבו על זה ויחזיר לי תשובה. זה היה לפני שלושה שבועות".

מאשר כי היו מספר אנשים שהלכו עמו לעסק אך "אני לא ספרתי" (שורה 67).

לא ביקש ממנו 80,000 (שורה 69).

"אני רק אמרתי שראיתי באינטרנט אנשים שהיה להם רשלנות קיבלו פיצוי של 70,000 עד 80,000 מבית המשפט ואמרתי שאני לא רוצה לתבוע אני רק רוצה להוריד את הקעקוע מהיד של אשתי וזהו" (שורות 70 - 71).

"אני לא ביקשתי כסף וגם טוני לא ביקש כסף, טוני ליווה אותי נטו כי אני פחדתי שמדובר בעבריינים" (שורה 73).

"הרגשתי מאוים לפנות לזה מהקעקועים לבד" (שורה 75).

לא התכוון שהמתלונן יחשוש, אלא רצה בעצמו להרגיש בטוח.

זיהה את עצמו במצלמות האבטחה, יורד מרכבו, נגש לרכב ושוחח עם נאשם 1 (שורה 105 והלאה).

במצלמות האבטחה זיהה את עצמו, את נאשם 1 "את שאר האנשים אני לא מכיר ולא מזהה" (שורה 109).

"אורי שאל למה הגענו הרבה אנשים, **טוני אמר שזה במקרה והגענו אני ומאור רק כדי לדבר מה קרה**" (שורה 110).

נאשם 3:

במסגרת חקירתו (ת/27)(ת/27א - דיסק, ת/27ב - תמליל) מעבר למסירת פרטים כלליים, הכחשה כללית, **שמר על זכות השתיקה**.

נאשם 4:

במסגרת חקירתו (ת/28)(ת/28א - דיסק, ת/28ב - תמליל) אישר היכרות עם נאשמים 5 (עובד אתו בעירייה) (שורה

74), עם נאשם 1 (קשר חברי)(שורה 82), עם נאשם 3 (קשר חברי)(שורה 92 והלאה) עם נאשם 6 (אחיין של נאשם 1)(שורה 104), מכיר את נאשם 7(שורה 108).

אישר כי היה בחנות קעקועים בבילו סנט עם "כמה חברים כדי לעשות או לראות לעשות קעקועים...לא נכנסתי, חבר רצה לעשות אני לא נכנסתי הייתי בחוץ" (שורות 110 - 114).

לא הלך למקום כדי לאיים על בעל החנות (שורה 122).

לא יודע מי זהו "ענת" (שורה 126).

לא ידוע לו על דרישה כספית מבעל החנות (שורה 130).

זיהה את עצמו במצלמות האבטחה "יורד מרכב סקודה של לבן חבר של טוני. ברכב היו שלומי, טוני וד. ואני נהגתי. אני ראיתי בסרטון חונים ויורדים לעשות קעקוע זה מה שאני רואה" (שורות 159 - 160).

אינו זוכר מי מהחברים התכוון לעשות קעקוע (שורה 177).

זיהה את עצמו ואת נאשם 5 בחנות הרהיטים (שורה 184).

נאשם 5:

במסגרת חקירתו (ת/29)(דיסק ת/29א, תמליל ת/29ב) מסר כי אין על גופו קעקועים, לא חפץ לעשות קעקוע (שורה 33), אינו מכיר את בעל החנות, אינו מכיר את נאשם 2 (שורה 35), את נאשם 3 מכיר "שלום, שלום" (שורה 41), לא מכיר את נאשם 6 (שורה 51), לא מכיר את נאשם 1 (שורה 57), נאשם 4 חבר שלו מהעבודה (שורה 59).

מעולם לא היה בחנות הקעקועים של אורי דלאל בצומת בילו.

הוצגה בפניו תמונה מתוך מצלמות האבטחה שמצורפת להודעה השיב כי אינו מזהה בה איש - לא זיהה גם את עצמו (שורה 87).

נאשם 6:

בגרסתו (ת/30)(דיסק ת/30א, תמליל ת/30ב), הכחיש כי סחט את המתלונן, אישר כי יתכן והיה במקום (שורה 19, שורה 47), **שמר לסירוגין על זכות השתיקה** (שורה 54), לא מכיר את האנשים הנראים בסרטון (שורה 84), **המשיך ושמר על זכות השתיקה**.

נאשם 7:

בגרסתו (ת/32)(דיסק ת/32א, תמליל ת/32ב), הכחיש את הטענה כי הגיע למקום כדי לסחוט את בעליו במילים: "אין לי מה להגיד" (שורה 69), אינו מכיר את נאשמים 3, ו - 5 (שורות 74, 76, 78), לא זיהה את הדמויות במצלמות האבטחה (שורה 97).

בגרסתו (ת/33)(דיסק ת/33א, תמליל ת/33ב), אישר כי הגיע אל החנות משום ש"רציתי לראות המקום לעשות קעקוע" (שורה 5), איש לא ביקש שיגיע למקום (שורה 9), הגיע "לבד" (שורה 11), השיב על מרבית השאלות הנותרות במילים "אין לי מה להגיד", לא ביצע קעקוע, אלא הגיע כדי להתרשם מהמקום (שורה 31).

מתוך זכ"ד (ת/34)(דיסק ת/34א, תמליל ת/34ב) עולה כי אישר שהיה במקום: "אני לא דיברתי עם אף אחד. כולה עמדתי בחוץ סתם. עוד אמר, **בתיק הזה, אני יושב שנה, שנתיים**, מעביר אותה עם חברים". **בתמליל הובאו הדברים כדלקמן** (עמוד 2): "חוקר: ומה אתה הולך לעשות? נחקר: ...נראה מה יהיה...לא מפחיד אותי, שתדע. **נקבל שנה, שנתיים, נעביר את זה מהר מאוד. גם אין פה תיק של שנתיים, אין פה אפילו תיק של שנה**. חוקר: כמה יש פה? נחקר: כמה חודשים שאני מעביר אותך בככה, בכיף, עם חברים".

(2). עדות הנאשמים:

נאשם 1:

העיד (עמוד 79 שורה 19 והלאה) כי באותו היום הוא ישב יחד עם חברים במקום שנקרא "שיבולת".

חבר שלו בשם "שחר" פנה אליו, אמר לו שלדוד שלו יש איזו בעיה, שאל אותו אם הוא יכול לעזור לו: "הם לא מסתדרים במחיר הוא רוצה כזה סכום..." (עמוד 79 שורה 23).

שחר, חברו, סיפר לו על העניין עוד קודם לכן.

ביום המקרה, שהה באותו מקום יחד עם נאשמים 3, 4, 6 ו- 7, נוכח פניית אותו "שחר" הוא נפגש עם נאשם 2 ושמע ממנו במה דברים אמורים (עמוד 79 שורה 26).

נאשם 2 הראה לו את מקום עסקו של המתלונן.

כולם נגשו למקום בשלושה רכבים (נאשם 2 הגיע ברכב נפרד).

בדרך כלל, מטעמים אחרים, מסתובב עם חבורה של אנשים משום שהמשטרה אמרה לו שהוא מאוים (עמוד 81 שורה 19 + עמוד 86 שורה 18).

רצה לפתור בעיה "כחבר" (עמוד 81 שורה 32), ללא שכר "כן. אין לי שום אינטרס" (עמוד 84 שורה 3).

השתתף בשיחה עם המתלונן, נוהל משא ומתן, לא הגיעו להסכמות: "הוא אמר אני לא מוכן" (עמוד 80 שורה 12) לא איים על המתלונן: "אני נשבע לך לא היה משהו בקטע של איום, הוא דווקא היה מבסוט..." (עמוד 80 שורה 14).

לא זכר מה נאמר באותה שנייה שעזב את העסק ושוחח עם המתלונן (עמוד 80 שורה 21 והלאה).

איש מהנוכחים, מלבד נאשם 2 לא ידע על מה מדובר, ועל מה מתכוונים לשוחח: "הכל קרה ספונטני" (עמוד 81 שורה 1).

יצוין, כי מדובר באדם, אשר מדבר תוך שימוש בתנועות ידיים, הן להדגשת דבריו, באופן המתיישב עם התנהגותו, כפי שנצפית במצלמות האבטחה.

אומר, כי עדותו של נאשם 1, לא הייתה מזהירה, משום שהיא לא העניקה הסבר מלא לשאלות ותהיות שונות, כגון כיצד הוא מתערב בעניין לא לו - כיצד התאספו בני החבורה ללוותו, מה עניינו באותו "גישור", אך אין בהעדר ההסבר מצדו כדי לגשר על חובתה של המאשימה לעמוד בנטל ההוכחה מעבר לכל סבר סביר.

נאשם 2:

אשתו עשתה קעקוע אצל המתלונן (עמוד 93 שורה 9).

חזרה מאוכזבת, בוכייה: "לא קיבלתי את אשתי כמו ששלחתי אותה" (עמוד 93 שורה 16).

התייעצו עם עורכת דין.

אשתו רצתה להסיר את הקעקוע בלייזר.

חשש מהמתלונן, משום שאשתו קיבלה איום (עמוד 93 שורה 5).

הוא עצמו חרדתי (עמוד 92 שורה 28) (נ/5).

קיבל הצעת מחיר להסרת הקעקוע בעלות של כ 7,000 - 10,000 ₪ (עמוד 93 שורה 32).

בירר באינטרנט מה עלות נזק כגון זה (עמוד 94 שורה 2).

נועץ בעורכת דין (עמוד 97 שורה 6).

לא פנה אל המתלונן במישרין.

פנה לחבר שלו בשם "שחר", ושחר הפנה אותו לנאשם 1: "כן. חבר שלי המליץ עלי עליו, אמר שיש עליו סיפורים טובים, אמר לי אחלה בן אדם, וכשהתרשמתי מטוני...בן אדם חכם, מבין עניין..." (עמוד 99 שורות 12 - 13) וכן: "אני באתי עם אדם שאוהבים ומכירים אותו" (עמוד 100 שורה 14).

מטרתו הייתה: "...לקחתי מישהו שינהל בשבילי את השיחה" (עמוד 94 שורה 17).

באותו היום, פגש את נאשם 1, נסעו לבית עסקו של המתלונן, נאשם 2 נסע ברכבו: "לא חשבתי שאני צריך לתאם פגישה..." (עמוד 95 שורה 25).

מבחינתו, הגיע רק עם נאשם 1 (עמוד 100 שורה 19).

נכח בפגישה - נוהל משא ומתן לא הייתה הסכמה (עמוד 98 שורה 20).

לא הציג דרישה מוחלטת, לא נקבע בסכום (עמוד 98 שורה 12).

כל מהלך הפגישה לא היו איומים: "לא היו שום איומים" (עמוד 94 שורה 27).

תיאר את השיחה כ"נחמדה".

הנאשם עשה רושם מהימן בעדותו, הוא העניק הסברים לכל השאלות הנשאלות, ולא מצאתי פרכה או סתירה היורדים לשורשו של עניין שבכוחם להוביל לדחיית עדותו.

עדותו קיבלה תמיכה בעדותה המהימנה של אשתו אשר תיארה את השתלשלות העניינים שקדמה.

נאשם 3:

פגש את נאשם 1 באופן אקראי (עמוד 102 שורה 1 והלאה), נאשם 1 אמר לו לבוא עמו, וזה עניין רגיל (עמוד 102 שורה 5), נגש עמו, נאשם 1 אמר לו "יש שני אנשים צריך לעשות שלום ביניהם, זהו. נכנסתי אתו" (עמוד 102 שורה 7) נכנסו לעסקו של המתלונן, השתתף בשיחה לא היה פעיל בשיחה, לא היום איומים.

השלב בו נודע לו מה המטרה: "בכניסה של החנות, שאלתי אותו לאן הולכים והוא אמר לעשות שלום בין שני אנשים...כשבאנו למדרגות של החנות אז שאלתי אותו לאן הולכים ואמר לעשות שלום בין אנשים" (עמוד 103 שורה 21).

הגדיר את מהלך השיחה כ"נעים" (עמוד 102 שורה 9).

אישר כי המתלונן אמר: "חברה אני בלחץ, ואני אמרתי לו אבל אתה לא נראה שאתה מפחד, והוא אמר אני רגיל לסיטואציות כאלה....אמרתי לו אתה לא נראה מפחד אמר אני רגיל לסיטואציות כאלה" (עמוד 104 שורות 1 - 5).

יצא מהחדר זמן מסוים לפני נאשמים 1 ו- 2 כי רצה לשוחח בטלפון (עמוד 102 שורה 15).

הסביר את נוהגו לשמור על זכות השתיקה (עמוד 102 שורה 28 והלאה).

לא קיבלתי הסבר סביר מנאשם זה, מה עניינו בסכסוך המדובר, כיצד הוא בדיוק משתלב, ומדוע שאל את המתלונן להרגשתו, אך אין בכך כדי להשלים את הפער הנדרש, הרובץ על המאשימה, להוכיח את הנטען על-ידה בכתב האישום, מה גם שהמתלונן עצמו אומר מפורשות, כי לא אויים בידי נאשם זה.

נאשם 4:

העיד (עמוד 105 שורה 11 והלאה): "ישבנו בשיבולת השרון בשכונה, אכלנו, הלכנו לסיבוב בבילו. מישהו אמר אני רוצה לעשות קעקוע, לא זוכר מי, אמרתי לו בוא. נסעתי, הם עלו לחנות, אני הלכתי אחריהם כדי שלא ילכו לאיבוד, שאמצא אותם כי אני לא מכיר את החנות. הם נכנסו בפנים, ראיתי שהמקום קטן וצפוף אז יצאתי החוצה, אפילו לא נכנסתי, אמרתי אני מחכה בחוץ. יש שם חנות רהיטים ליד, ישבתי והתעניינתי עד שיצאו".

הצטרף לנאשם 1 כי "חבר שלי" (עמוד 106 שורה 4).

לא זכר בדיוק מי רצה לעשות קעקוע (עמוד 106 שורה 14) וכן: "דיברו על לעשות קעקוע" (עמוד 106 שורה 18).

לא מצאתי בעדותו סתירה או פרכה היוורדים לשורש העניין, שאינם מאפשרים לקבל, כתרחיש חלופי, אף אם מעורר שאלות, את התרחיש שהוצג על ידו להשתלבותו באירוע.

נאשם 5:

מכיר את נאשמים 3 ו- 4 (עמוד 107 שורה 23).

סיים לעבוד, ראה מספר חברים, הציעו לו לנסוע מתחם בילו כדי "לעשות קעקוע" (עמוד 107 שורה 26).

הצטרף אליהם "משעמום" (עמוד 107 שורה 28) וכן: "היה לי משעמם" (עמוד 108 שורה 7).

ירדו מהרכב "והם עלו לחנות קעקועים, ראיתי שהמקום קטן אז יצאתי החוצה, ואז ראיתי חנות רהיטים שם, וראיתי רהיטים לבית החדש...דיברתי שם עם המוכרת" (עמוד 107 שורות 30 - 32).

בשלב זה הסכים ב"כ המאשימה, כי אכן הנאשם שהה בחנות הרהיטים ושוחח עם המוכרת (עמוד 108 שורה 3).

הסביר את התנהלותו בחקירה במשטרה: "כי אני פחדתי" (עמוד 108 שורה 11).

עדותו זו, שלפיה נכח במקום בדרך של "אקראי", לא נסתרה, ולא ניתן לדחות אותה, כנדרש בפלילים.

נאשם 6:

העיד (עמוד 89 שורה 32 והלאה), כי הגיע עם נאשם 1, דודו, אל המקום, גם משום שרצה לראות מקום שבו מבצעים קעקוע, לא ידע לצורך מה נוסעים, הגיעו למקום, המתין עד סיום הפגישה ועזבו: "הסתכלתי, נכנסתי לשנייה, לקחתי את הטלפון ויצאתי כי רציתי לעשות שיחה...המתנתי בחוץ כל הזמן" (עמוד 90 שורות 17 - 18).

בחקירה במשטרה שמר על זכות השתיקה משום שנלחץ.

אציין, כי נאשם 6 העיד, כשהוא עומד על הדוכן, נע מצד לצד, ממש כפי שראיתיו עומד על סף העסק, נע מצד לצד.

לא קיבלתי הסבר סביר לנוכחותו במקום, בדרך שבה הוא נצפה במצלמות האבטחה ולשמירה על זכות השתיקה, אך באלו אין די להשלמת התמונה ולהוכחת התזה שבכתב האישום.

נאשם 7:

אף הוא העיד, כי הגיע למקום בלא כל מטרה או מניע פסולים (עמוד 109 שורה 18 והלאה).

למרות שלא קיבלת הסבר סביר בעדותו, אם כך הם פני הדברים, מדוע לא מסר דברים כהווייתם, מדוע חמק מהמשטרה (ת23) ומדוע מסר לחוקרים אמרה בעלת אופי מפלילי אודות הצפי העונשי, אין באלו להשלים את החסר המוטל על המאשימה.

ד. נוכחות בזירת עבירה - נאשמים 4 - 7:

נוכחות אדם בזירת עבירה, כאשר אין בפיו הסבר סביר לכך, היא ראייה נסיבתית העומדת לחובתו.

בע"פ 319/88 אלמליח נגד מדינת ישראל, פ"ד מג (1) 693 נקבע:

"נוכחות של אדם במקום ביצועה של עבירה, כשהיא לעצמה הריהי עובדה ניטרלית. מקום שהתביעה טוענת כנגד אדם, אשר היה נוכח במקום ביצוע העבירה ולא נטל חלק פעיל בביצועה, כי היה שותפו של מבצע

העבירה, מוטלת עליה החובה להוכיח, שנוכחות נועדה לסייע למבצע העבירה באחת מדרכי הסיוע האמורות בסעיף 26 (4) לחוק - "כדי להרתיע התנגדו, או כדי לאמץ את המבצע בהחלטתו, או כדי להבטיח ביצועה של ה"עבירה"...טיבן של הראיות, שהתביעה מצופה להביא, לשם הוכחת מחשבתו הפלילית של השותף הנוכח, עשוי להשתנות ממבקרה למקרה. **כאשר הנוכחות, על פניה, היא לכאורה סתמית ומקרית, לא תצא התביעה בדרך כלל ידי חובתה אלא "בראיות" המורות על שיתוף פעולה ממשי או על שיתוף מטרה"...**אך אם הנוכחות, כעולה מן הנסיבות האופפות אותה, איננה מקרית, יש בה - בנוכחות גופה - כדי להוות הוכחה לכאורה, שהיא אכן נועדה לסייע למבצע העבירה, באיזו מדרכי הסיוע המוכרות (ע"פ 325/64 היועץ...) נוכחות של המערער בזירת העבירה לא היתה נוכחות מקרית: הלוא הוא אשר נהג במכונית, לבית המתלונן ובחזרה. העובדה, שבמהלך כל ההתרחשות האלימה..."

"לנוכחות עצמה יש משקל ראייתי מסוים ולא מבוטל...אשר אפשר ויתעצם בראיות נסיבתיות נוספות לכדי ראייה החלטית...ואפשר שיידחה ויתבטל נוכח הסברים סבירים...לנוכחותו במקום" (קדמי "על הראיות" חלק שני עמוד 816) (ע"פ 115/82 מועדי, פ"ד לח (1) 256 - פסקות 68 + 69).

בע"פ 2304/12 מ מ נגד מדינת ישראל, תק-על 2015(1), 1443 נקבע:

"אשר לנוכחות המערער בזירת האירוע. למעשה אין מחלוקת כי המערער נכח ראשון בזירה ובסמוך לאירוע. תימוכין לכך מצא בית המשפט המחוזי גם בעדותו של אסעד. בהקשר זה, אני דוחה את טענות המערער בנוגע לקבלת עדותו של א: בית המשפט קבע במפורש כי עדותו מהימנה, בייחוד בהיותה מפורטת ודחה את טענת המערער לפיה העדות מוטית ו"מוזמנת". בית המשפט קבע כי אסעד דווקא קימץ בעדותו בפרטים ונמנע מלזהות את המערער ואת ע מסיבותיו הוא, כנראה כי חשש מהשלכות עדותו. כבר נפסק בעבר, כי נוכחות בלתי מקרית של אדם במקום בו בוצעה עבירה מהווה ראיה לכאורה למעורבותו בביצוע העבירה (ראו ע"פ 846/10 בדוי נ' מדינת ישראל, פסקה 102 (14.7.2014)). בנסיבות העניין, מקובלת עליי קביעתו של בית המשפט שלפיה נוכחות המערער בזירה אינה מקרית..."

בע"פ 3006/96 מטיאס נגד מדינת ישראל, דינים עליון 1997 (6) 513 נקבע:

"ניסיון החיים מלמד, כי מבצעי עבירה- ובמיוחד עבירה חמורה - אינם מזמינים "משקיפים" לארוח להם לחברה בעת ביצועה של עבירה; וכל עוד לא מוכח אחרת - רשאי בית המשפט לראות ב"נוכחות" כאמור, בסיס לקביעת אחריות לביצוע העבירה (עיין: ע"פ 319/88, פד"י מג (1) 698, אלמליח). אשר על כן, לשיטתי חזקה על מי שנוכח ל"צידו" של רוצח במקום שבו מתבצע רצח, כי "נוכחותו" שם לא היתה "נוכחות תמימה", אלא "נוכחות מכוונת" הנעוצה במעורבות במתרחש; וזאת כמובן, כל עוד לא יוכח אחרת ולו גם על דרך הספק בלבד".

אכן, ההנחה היא שאדם אינו מזמין "עדים" למקום ביצוע העבירה.

ואולם, יש לזכור, כי גם המאשימה, לא ייחסה את הנוכחות של נאשמים 4 - 7 בזירת העבירה כחלק מקשירת

הקשר, כנוכחות שבמסגרתה הם מסייעים לנאשמים 1 - 3 בביצוע העבירה, או שנאשמים 1 - 3 מבצעים את העבירה על דעתם והסכמתם של נאשמים 4 - 7.

המאשימה עצמה, נסחה כתב-אישום שבו הודאה בכך כי נאשמים 4 - 7 אינם מודעים כלל למטרת ההגעה של נאשמים 1 - 3 אל בית העסק, לתוכן השיחה עם המתלונן, ולדברי האיום הנטענים.

בהתאם לניסוח כתב-האישום, עצם נוכחותם של נאשמים 4 - 7 בזירה היא נוכחות מאיימת, בדרך של התנהגות.

אכן, התנהגות יכולה לגבש את יסודות העבירה, ואדם יכול לאיים על חברו גם בלא שהוציא מילה מפיו.

ואולם, עיון במצלמות האבטחה מלמדת, כי נוכחותם של נאשמים 4 - 7 היא נוכחות סבילה ביותר והם לא ביצעו שום מעשה אקטיבי כדי להדגיש את התנהגותם.

אמנם, קיימת שאלה נכבדה, מדוע נזקקו בני החבורה, להגיע, כאחד, לזירה, להתקבץ יחד, בכדי לקיים שיחה שקטה, לגיטימית ובה דרישה כספית.

ואולם, אין בשאלה נכבדה זו, המקימה חשד סביר, כדי לגשר על דרישת הדין, להוכיח את העבירה בהתאם לנדרש בפלילים.

ודוק: באומרי את אלו, התייחסתי לנאשמים 4 - 7, אשר שהו במרכז המסחרי, כאחד, ועדיין קיימת אבחנה ביניהם, שכן עיון במצלמות האבטחה מלמד, כי הנוכחות הדומיננטית יותר הייתה של נאשמים 5 ו- 6, אשר נצפו על סף העסק, לעתים פניהם אל הנוכחים, ונאשם 6 משנה את משקל גופו מצד לצד, כמי שנטל על עצמו את מלאכת השמירה על הסף.

ועדיין, אין בכך די כדי לקבוע כי התקיימו בנאשמים 4 - 7 היסוד העובדתי והנפשי של עבירת האיומים.

לעומתם, נוכחותם של נאשמים 4, 7 הייתה רגעית יותר, חטופה (לפחות לפי מה שנצפה במצלמות האבטחה) ואין כוונתי להשוואה בפרקי זמן (נ/3), אלא בעיקר למסקנה שניתן להסיק ממידת העניין שלהם בנעשה בתוך החדר.

ה. מסקנות:

נאשמים 1 - 3 הגיעו לפגישה עם המתלונן במקום עסקו.

הנאשמים 1 - 3 שוחחו עם המתלונן על הצורך בפיצוי אשת נאשם 2 בגין הקעקוע שבוצע לה, שלא היה לשביעות רצונה.

בין הצדדים נוהל משא ומתן כזה או אחר.

האווירה לא הייתה נינוחה, אולם כל מהלך הפגישה לא נאמרו מילות איום.

לפי טענת המתלונן, לאחר תום הפגישה, יצאו נאשמים 2 ו- 3 מן העסק, נאשם 1 סב לאחור, ואמר למתלונן את המשפט המקיים את יסודות העבירה, כלומר: "כשאני יוצא החוצה כדאי לי להתחיל להסתכל אחורה" או בעל משמעות דומה.

המשפט נאמר לא בנוכחות נאשמים 2 ו- 3, כאשר נאשמים 2 ו- 3 כבר עזבו את החדר. כלומר, גם אם הייתי מקבל את הטענה כי המשפט נאמר, הוא לא נאמר על דעתם והסכמתם.

בעת שנאשמים 2 - 3 שהו בחדר, לא נאמרו משפטי איום.

קיים ספק, כנדרש בפלילים, האם משפט האיום שאותו טען המתלונן, שנאשם 1 אמר לו, בסוף הפגישה, בעת שהיה על מפתח החדר (ת/35) נאמר על דעתם והסכמתם של נאשמים 2 ו- 3 או כחלק מתוכנית או קשירת קשר מוקדמת.

לא ניתן לאמץ את עדות המתלונן, כנדרש בפלילים, שלפיה אמר לו נאשם 1 את משפט האיום, כפי שצוטט לעיל, בלא כל הקשר, וזאת מבחינת אמינותה של העדות ולהעניק לה את המשקל הראוי, מאחר ובמצלמות האבטחה ניתן לראות כי בין נאשם 1 למתלונן, על סף החדר, הוחלפו מילים נוספות, במיוחד נוכח העובדה, כי קיים חשש אמיתי שעדותו זוהמה, עקב צפייה במצלמות האבטחה, נוכח העצמת האירוע שחוהה, ההגזמות ששורבבו לעדותו ולדברים שמסר לחוקרים, אמירות סותרות לחוקרי המשטרה, הכל כפי שתיארתי לעיל בדיון בעדותו.

כל אותה עת (כ- 12 דקות של פגישה) נאשמים 4 - 7 נכחו ב"זירה", כל אחד, פרק זמן וסמיכות אחרים.

עיון במצלמות האבטחה, מלמד, כי נוכחותם של נאשמים 5 ו- 6 הייתה "עניינית" יותר, הן משום שנאשם 1 מוסר לנאשם 6 את מכשיר הטלפון הסלולארי שלו בטרם החלה הפגישה בין השלושה לבין המתלונן, והן משום שהוא נצפה, **ממש על סף הדלת, כאשר פניו אל הנעשה בפנים**, משך שניות ספורות. כך גם נוכחותו הנצפית של נאשם 5.

לעומתם, נוכחותם של נאשמים 4 ו - 7, הגם שהיא מעוררת שאלות לא פשוטות, הייתה במעגל הענייני הרחב יותר של ה"זירה" ואינה מספקת להוביל להרשעתם, כנדרש בפלילים.

המאשימה לא הצליחה להוכיח, כנדרש בפלילים, שנוכחותם הייתה מאיימת, במיוחד כאשר הם אינם יודעים במה דברים אמורים, מה טיב הפגישה, מה מטרתה, לא יוחסה להם עבירה של קשירת קשר לכך, -מה רצו? על מי רצו לאיים? במי לטעת פחד? שהרי גם לתזת המאשימה הם לא ידעו דבר.

ו. תוצאה:

לאור כל האמור לעיל:

אני מזכה את נאשמים 1, 2, 3, 5, 6 מהמיוחס להם בעובדות כתב-האישום, ומהעבירות שיוחסו להם, וזאת מחמת הספק.

אני מזכה את נאשמים 4 ו - 7 מעובדות כתב-האישום ומהעבירה שיוחסה להם.

ניתנה היום, כ"ג חשוון תשע"ז, 24 נובמבר 2016, במעמד הצדדים